at de ville have lettere at dele temmelig ulempelig med dem; der er én meget væsentlig Forskjel derpaa. Han har paa ingen Maade sagt, at Selveiendom nødvendigviis skulde gaae frem ved denne Lov, men han har sagt, at han haabede, at, naar denne Lov gik igjennem, saa skulde der komme saameget Fæstegods paa Markedet, som kunde gaae over til Selveiendom, at Priserne derved vilde blive trykkede, saaledes at det skulde være lettere at kjøbe, og han har sagt, at det ønskede han meget gjerne; saaledes har jeg idetmindste opfattet det, da han holdt for, at Fasteindretningen, saaledes som den nu er, er en Hazardcontract. Det var egentlig det Punkt, som det synes mig var det meest fremtrædende i den ærede Ministers Udtalelse, og som det glæder mig meget at have hørt udtalt saa bestemt, thi deraf har jeg gjort den Slutning, at, dersom den ærede Minister ikke meget snart kommer med en Fæsteafløsningslov, saa kommer han idetmindste med en Fæsterettelseslov, da det jo ikke kan være hans Mening at lade en Lovgivning bestaae, hvori der er et Hazardspil af den Natur, som her er omtalt; han maa gjøre een af to Dele — og det kan ikke lade vente længe paa sig — enten maa han rette paa Fæstelovgivningen, saa Hazarden ophører, eller han maa staffe en Afløsningslov, saa at Fæstelovgivningen ikke mere er nødvendig. Idet jeg udtaler dette, skylder jeg at sige, at jeg for min Part ikke har nogen saa afgjort Modbydelighed mod Leie, og at jeg ikke har den absolute Tro paa Eie; skjøndt jeg har været og fremdeles skal blive mellem dem, som arbeide meget alvorligt for at faae de nuværende Leieforhold, som kaldes Fæsteforhold, ophævede, saa er det ikke, fordi jeg noget Minut gjør mig den Tanke, at derved skulde al Eiendom for Fremtiden blive i deres Hænder, som nu eie den, og jeg vilde antage det for meget skadeligt, om det blev saaledes, hvilket jeg ret strax nærmere skal udvikle, men det er netop, fordi den Indretning, som vi nu have, og som netop, og lykkeligviis, har været brugt til at skjærme om Bondestanden, medens den var paa Overgangstrinet fra Trældom til Frihed, ikke passer mere med Friheden. Men man bør ikke ophæve denne Beskjærmelse og berøve Bondestanden de Fordele, som dermed ere forbundne, paa eengang; man kan ikke med eet Slag tilintetgjøre den og sige: nu er Beskjærmelsen tagen bort, men de øvrige Ulemper blive tilbage; den maa tages bort enten derved, at man gaaer over fra den nuværende Leietilstand til en Selveiendomstilstand, hvori de Fordele, som denne langt udstrakte Leietilstand har givet Leierne, kommer dem tilgode, eller til en Leietilstand, hvor Hazarden i selve Leiecontracten ophører. Den ærede Ordfører har sagt, at han troede ikke, at dette Ændringsforslag vilde gaae igjennem, fordi det væsentlig forandrede Charakteren af Loven, og han har ved denne Leilighed udtalt en almindelig Sætning, som det er mig kjært at have hørt fra en Andens Mund, end fra min; thi det er vigtigt at lægge Mærke til, naar han har sagt, at Lovforslag, som gaae over til Udvalg, ikke overgives til dem, for at det skal gjøre dem til Lovforslag, men for at Udvalgets Medlemmer skulle blive Referenter af Loven fra Thingets Synspunkt i Modsætning til Forslagstillerens. Man kan altsaa paa ingen Maade bebreide det ærede Udvalg, at det ikke har søgt at forandre Loven og gjøre den til noget Andet, og heller ikke kan man bebreide det, at det modsætter sig dette Forslag, dersom det nødvendigviis maatte gjøre denne Lov til noget Andet, end den oprindelig er paatænkt at skulle være.

Rettelse.

Nr. 122 Sp. 1938 sidste Linie „eengang for" læs: „eengang for alle".

Trykt hos Kgl. Hofbogtrykker Bianco Luno.